

Duminica a III- din Sfântul și Marele Post al Sfințelor Paști este închinată Sfintei Cruci, altarul de jertfă al Fiului lui Dumnezeu Întrupat pentru a izbăvi neamul omenesc. Jertfa Mântuitorului pe cruce este arătarea dragostei fără de margini a lui Dumnezeu față de neamul omenesc și întreaga Sa zidire.

Însăși zidirea lumii și facerea omului sunt rodul iubirii lui Dumnezeu. Și pentru că omul a dezechilibrat, a stricat armonia lucrurilor zidite de Dumnezeu, prin păcat, numai Dumnezeu a putut restabili echilibrul, normalitatea. De aceea tot arătare a iubirii lui Dumnezeu a fost trimiterea în lume a Izbăvitorului promis de la început: "Dușmănie voi pune între tine și între femeie, între sămânța ta și sămânța ei; aceasta îți va zdrobi capul, iar tu îi vei înțepa călcâiul" (Facere 3, 15). Astfel că la plinirea vremii, ca rod al iubirii, Dumnezeu, Cel care este întotdeauna credincios în făgăduințele Sale, Izbăvitorul este trimis, El vine: "Căci așa a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe Fiul Său Unul- Născut, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică" (Ioan 3, 16).

Fiul lui Dumnezeu fiind legat în aceeași iubire cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, a voit să vină la noi. El a primit pentru mântuirea noastră, să ia această misiune minunată. El a venit la paharul cel amar din Grădina Ghetsimani, a venit la coroana de spini, El, Împăratul slavei, a venit să fie scuipat bătut și hulit, iar apoi răstignit pe cruce; El a venit să-și verse sângele pentru ca să ne împăce cu Tatăl Său.

Iată iubire dumnezeiască, Tatăl L- a trimis ca să ne scape de toate răutățile și să ne împăce cu El. De aceea zice Mântuitorul că "... nimeni nu s- a suit la cer, fără numai Cel Ce S- a pogorât din cer, Fiul Omului care este în cer" (Ioan 13, 13).

Scopul venirii Fiului lui Dumnezeu pe pământ a fost ca să izbăvească lumea de păcate și de muncile iadului, dar această izbăvire cerea o jertfă foarte mare, cerea viața Fiului Omului. De aceea zice Mântuitorul: "După cum Moise a înălțat șarpele în pustie, așa trebuie să se înalțe Fiul Omului, pentru ca oricine crede într-Însul să nu piară, ci să aibă viață veșnică" (Ioan 3, 14). Icoana acestei răstigniri a Mântuitorului a fost închipuită în Sfânta Scriptură a Vechiului Testament în timpul proorocului Moise. Când Moise conducea poporul prin pustie, evreii au început să cârtească împotriva lui și i- au zis: „La ce ne- ai scos din pământul Egiptului, ca să

ne omori în pustiu? Căci aici nu este nici pâine, nici apă și sufletul nostru s- a scârbit de această hrană sărăcăcioasă”. Văzând Dumnezeu această cârtire, s- a mâniat pe ei și a trimis asupra lor mulțime de șerpi veninoși și au murit mulți din popor, otrăviți.. Dându- și seama de greșală, au venit la Moise și i- au cerut să- L roage pe Dumnezeu să- i izbăvească. Dumnezeu a zis către Moise:”Fă un șarpe de aramă și- l pune pe un stâlp și oricine va fi mușcat și va privi la șarpele de aramă, nu va muri”. Moise a făcut întocmai și poporul a fost izbăvit.

Această icoană veche s- a repetat atunci când a fost răstignit Domnul Hristos pe Cruce, căci șarpele de aramă închipuia pe Iisus Hristos, iar stâlpul de lemn închipuia Sfânta Cruce. Iisus Hristos a fost răstignit pe cruce pe Golgota și toți care privesc spre Sfânta Cruce, cred în jertfa Lui și fac voia Lui, sunt izbăviți de veninul păcatului.

Jertfa răscumpărătoare a Fiului lui Dumnezeu este îndreptată pe de o parte către Dumnezeu, jertfa fără prihană fiind preț de răscumpărare, jertfa curată a Dumnezeului- Om, iar pe de altă parte către om, ca ridicare a pedepsei pentru păcat. Astfel Sfântul Apostol Pavel scrie că:”sângele lui Hristos, Care S- a adus pe Sine jertfă fără prihană lui Dumnezeu”(Evrei 9, 14), căci Hristos:” S- a dat pe Sine pentru noi prinos și jertfă lui Dumnezeu, într- un miros de bună mireasmă”(Efeseni 5, 2). Tatăl L- a dat pe Fiul Său Cel Unul Născut, ca oricine crede în El să nu piară...”(Ioan 3, 16). Hristos a fost rânduit jertfă de curățire:”Îndreptându- se în dar cu harul Lui prin răscumpărarea în Hristos Iisus, pe care L- a rânduit Dumnezeu curățire prin credință într- un sângele Lui, pentru iertarea păcatelor celor mai înainte făcute”(Romani 3, 24- 25). Iisus Hristos „este jertfă de ispășire pentru păcatele noastre și nu numai pentru ale noastre, ci și pentru ale lumii întregi”(I Ioan 2, 2).

Cunoaștem așadar că Hristos a suferit pentru noi, de aceea și noi trebuie să suferim și să fim răbdători în suferințele noastre, avându- L pildă pe Însuși Domnul nostru Iisus Hristos, și să urmăm Lui. El ne cheamă spre aceasta zicând:” ... Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să- și ia crucea, și să- Mi urmeze Mie”(Marcu 8, 14). De aici izvorăsc și cuvintele Sf. Ap. Petru:” Căci spre aceasta ați fost chemați, că și Hristos a pățit pentru voi, lăsându- vă pildă, ca să pășiți pe urmele Lui”(I Petru 2, 21).

Avem iată un nor de mărturii, care ne îndeamnă să cinstim Sfânta Cruce. Sfântul Apostol Pavel scrie corintenilor, și prin ei, și nouă , și tuturor care vor urma după noi, până la sfârșitul veacurilor:”... cuvântul Crucii pentru cei ce pier este nebunie, iar pentru noi cei ce ne mântuim este puterea lui Dumnezeu” (I Corinteni 1, 14).

Pr. Vasile- Aurel Pop